

Arrest

nr. 130 169 van 25 september 2014
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 28 mei 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 10 april 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 juni 2014 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 augustus 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. FLAMANG, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 12 september 2012 dient verzoeker een aanvraag in voor het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn. Op 12 september 2012 is de aanvraag niet in overweging genomen.

Op 16 november 2012 dient verzoeker opnieuw een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn.

Op 17 april 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing dient verzoeker een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die bij arrest nr. 110 460 van 23 september 2013 het beroep verwerpt.

Op 11 oktober 2013 dient verzoeker voor een derde keer een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van burger van de Europese Unie, in de hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn.

Op 10 april 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 8 mei 2014. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie die op 10.04.2013 werd ingediend door:

Naam: A.

Voornaam: N.

Nationaliteit: Ghanese

Geboortedatum: (...)1992

Geboorteplaats: Accra

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:³

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: ‘de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;...’

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: ‘de bloedverwanten in neergaande lijn (...) beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (...)’

Betrokkene heeft onvoldoende aangetoond in het verleden ten laste te zijn van de referentiepersoon.

Uit het administratieve dossier van betrokkene blijkt dat hij momenteel tewerkgesteld is. Aangezien betrokkene zelf over een inkomen beschikt, kan niet gesteld worden dat hij financieel ten laste is van de referentiepersoon.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten af.”

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesesamenvatting wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), en van het proportionaliteitsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Dat, alsgevolg van de verzoekers betekende beslissing, verzoeker van zijn in België verblijvende vader wordt gescheiden.

Dat dit een verregaande ingreep is op zijn recht op privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Art. 8 van het E.V.R.M. bepaalt :

" 1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen".

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel¹.

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

1 Hof Mensenrechten 21 april 2005 (Yusuuf t. Nederland), T. Vreemd., 2005, afl. 2, 158-159, noot G. MAES.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt².

Dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten dd. 10 april 2014, genomen ten aanzien van verzoeker, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoekers recht op zijn privé-en gezinsleven, geschonden wordt (nu hij niet langer kan blijven bij zijn vader in België en niet meer langer verder kan blijven werken in België) en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissingen."

3.2 Opdat er sprake zou kunnen zijn van een schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, moet verzoeker aantonen dat er sprake is van een hechte familieband. Het begrip 'gezinsleven' in artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht moet worden geïnterpreteerd.

Verzoeker is meerderjarig (° (...)1992). Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen *"ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance autres que les liens affectifs normaux"* (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker tewerkgesteld was. Aangezien verzoeker zelf over een inkomen beschikt, kan niet worden gesteld dat hij financieel ten laste is van zijn vader of dat hij afhankelijk is van zijn vader. Evenmin toont verzoeker aan dat zijn vader afhankelijk is van hem. Verzoeker toont niet de door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens vereiste bijkomende

elementen van afhankelijkheid aan die anders zijn dan de gewone affectieve banden, aan de hand van concrete elementen die op zijn persoonlijke situatie van toepassing zijn. Verzoeker toont bijgevolg geen beschermenswaardig gezinsleven, in de zin van artikel 8 van het EVRM aan.

Bijkomend dient te worden opgemerkt dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens verduidelijkt heeft dat het bij de vraag of er daadwerkelijk sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op privé- en/of gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. United Kingdom, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. The Netherlands, § 36). Dit geschiedt aan de hand van een fair balance-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden. (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. United Kingdom, § 37). Gaat het om een weigering van voortgezet verblijf, dan is er een inmenging en dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

Het EVRM waarborgt als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani c. France, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi c. France, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim c. Belgique, § 43). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van het recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga c. Belgique, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim c. Belgique, § 43). De Staat is dus gemachtigd om voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Teneinde de omvang van de verplichting die voor de Staat uit artikel 8, eerste lid van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens voortvloeit te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders.

In casu voert verzoeker niet aan dat er hinderpalen zouden zijn voor het leiden van een gezinsleven elders, noch blijken die uit het administratief dossier, zodat er geen sprake is van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens. Het nadeel dat verzoeker inroept, is bovendien te wijten aan zijn eigen verzuim, namelijk het in gebreke blijven van het voorleggen van de vereiste documenten. Evenmin reikt de verzoeker elementen aan waaruit zou blijken op welke wijze hij zijn privéleven geschonden acht.

Gelet op deze elementen blijkt derhalve niet dat op de verwerende partij een positieve verplichting zou rusten om hem op het grondgebied te gedogen met toepassing van artikel 8 van het EVRM.

Het eerste middel is ongegrond.

3.3 In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 40bis en 40ter van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht, van het vertrouwens-, redelijkheids-, en rechtszekerheidsbeginsel. Manifeste beoordelingsfout.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“1.

Dat verweerder in de bestreden beslissing stelt dat verzoeker niet heeft aangetoond in het verleden te laste te zijn van de referentiepersoon en dat hij heden financieel ten laste is van de referentiepersoon.

Dat verzoeker evenwel dient vast te stellen dat toen hij voor de eerste maal bij de stad Gent een aanvraag verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie overeenkomstig art. 40ter Vw als descendent van zijn Belgische vader indiende hem vervolgens door verweerder een weigeringsbeslissing werd betekend omdat hij niet zou voldoen aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van

de Unie waarbij enkel en alleen door verweerder werd verwezen naar het feit dat de Belgische referentiepersoon een werkloosheidsuitkering krijgt en niet bewijst dat hij actief opzoek is naar werk.

Dat derhalve verzoeker met zekerheid ervan uit kon gaan dat hij aan de andere vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie volledig voldeed.

Dat, wanneer verzoeker voor de tweede maal een aanvraag verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in overeenkomstig art. 40ter Vw als descendent van zijn Belgische vader indiende, deze opnieuw wordt geweigerd, omdat hij niet zou hebben aangetoond in het verleden te laste te zijn van de referentiepersoon en dat hij heden financieel ten laste zou zijn van de referentiepersoon.

Dat verzoeker evenwel, gezien de eerste weigeringsbeslissing enkel en alleen door verweerder werd geweigerd omdat aan de door het art. 40ter Vw. gestelde voorwaarde van "stabiele, toereikende en regelmatige inkomsten" in hoofde van van de Belgische referentiepersoon niet was voldaan, ervan uitging dat hij aan de andere voorwaarden van art. 40bis en 40ter Vw., in elk geval voldeed.

Immers door verweerder werd in deze beslissing geenszins uitdrukkelijk gesteld dat de andere voorwaarden van het art. 40bis en 40ter Vw, niet werden nagekeken.

2.PARMENTIER, S., "De uitwijzing van criminele vreemdelingen en het recht op een gezinsleven", T.Vreemd. 1992, 318-324, noot bij EHRM, Beldjoudi v. Frankrijk, 26 maart 1992.

Dat, wanneer verzoeker, na het indienen van een tweede aanvraag, een nieuwe weigeringsbeslissing wordt betekend deze maal plots verwijzende naar het feit dat hij niet heeft aangetoond in het verleden te laste te zijn van de referentiepersoon en dat hij heden financieel ten laste is van de referentiepersoon, er sprake is van schending van de motiveringsplicht, van het vertrouwens-, redelijkheids- en het rechtszekerheidsbeginsel

Het vertrouwensbeginsel op haar beurt pleit ervoor dat elk door de overheid opgewekt, gewettigd vertrouwen bescherming geniet³.

Uit het vertrouwensbeginsel volgt dat de door de overheid opgewekte gerechtvaardigde verwachtingen van de burger in de regel moeten worden gehonoreerd⁴.

2.

Dat uit de weigeringsbeslissing dd. 10.04.2014 blijkt dat verzoeker, die bij zijn vader inwoont, zelf ingevolge tewerkstelling over inkomsten beschikt.

Dat derhalve geenszins door verweerder werd rekening gehouden met de volledige inkomsten van verzoeker en de Belgische referentiepersoon.

Dat verweerder in de weigeringsbeslissing dd. 10.04.2014 geenszins heeft gemotiveerd waarom met de volledige gezinsinkomsten van de Belgische referentiepersoon geen rekening kan worden gehouden bij de beoordeling van verzoekers aanvraag verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie overeenkomstig art. 40ter Vw.

Dat nu verzoeker, die sinds 2012 in België verblijft, zelf over inkomsten uit tewerkstelling beschikt kan hem toch anno 2014 geenszins verweten worden dat deze tewerkstelling niet "gepast" is nu hij op deze manier niet financieel ten laste (meer) zou zijn van de Belgische referentiepersoon.

Dat, nu verzoeker te Gent samenwoont met zijn Belgische vader, referentiepersoon, en heeft aangetoond dat hij eveneens bijdraagt in het gezinsinkomen, deze inkomsten uit tewerkstelling van verzoeker wel degelijk in aanmerking dienen te worden genomen bij de beoordeling van zijn aanvraag.

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van de art. 40bis en 40ter Vw. en van de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht.

Dat de bestreden beslissing met onvoldoende zorg werd genomen.

3BLANCQUAERT F., "Het fenomeen retroactiviteit: een "gevaarlijke" fictie die nog steeds tot onze werkelijkheid behoort?!" , jura falconis, jg 33, 1996-1997, nr 1, p. 11-64, <http://www.law.kuleuven.be/jura/art/33n1/blancqua.htm>

4Cass. 14 juni 1999, A.C. 1999, nr. 352; 17 mei 1999, A.C. 1999, nr. 285."

3.4 Waar verzoeker de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht merkt de Raad op dat hij niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De bestreden beslissing is genomen met toepassing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet en met toepassing van artikel 52, § 4, 5° van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit);

De bepalingen van artikel 40ter van de vreemdelingenwet zijn van toepassing op de familieleden van een Belg voor zover het betreft:

“- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;”

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

Artikel 52, § 4, 5° van het vreemdelingenbesluit luidt:

“(...) Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

Uit de samenlezing van deze bepalingen volgt dat verzoeker, bloedverwant in neergaande lijn, die ouder is dan eenentwintig jaar is, te laste moet zijn van de referentiepersoon en zich bij hem moet voegen. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker is tewerkgesteld en zelf over een inkomen beschikt. Verzoeker betwist dit niet. Het is niet kennelijk onredelijk om uit de tewerkstelling van verzoeker af te leiden dat verzoeker niet te laste is van de referentiepersoon, met name zijn vader. In tegenstelling tot verzoekers betoog in het verzoekschrift wordt in de bestreden beslissing niet geoordeeld dat verzoeker *“heden ten laste is van de referentiepersoon”* doch wordt gesteld dat verzoeker niet financieel te laste is van de referentiepersoon. Verzoeker weerlegt dit motief niet.

Artikel 40ter juncto artikel 40bis van de vreemdelingenwet bevat cumulatieve voorwaarden. Indien het bestuur tot de vaststelling komt dat er aan één van de cumulatieve voorwaarden niet is voldaan, dient zij de andere voorwaarden niet meer te onderzoeken. Een genomen beslissing belet derhalve het bestuur niet om bij een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden te onderzoeken, indien zij dit nodig acht. Het feit dat de verblijfsaanvraag van 16 november 2012, ingediend in de hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn, werd geweigerd omdat de referentiepersoon een werkloosheidsuitkering genoot en niet aantoonde actief op zoek te zijn naar werk, belet verwerende partij aldus niet dat de verblijfsaanvraag van 11 oktober 2013, eveneens ingediend in de hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn, te weigeren omdat verzoeker niet aantoonde te laste te zijn van de referentiepersoon.

Met zijn betoog maakt verzoeker niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Uit de bespreking hierboven is reeds gebleken dat de gemachtigde van de staatssecretaris in alle redelijkheid tot de conclusie is gekomen dat verzoeker, als bloedverwant in neergaande lijn boven de 21 jaar, niet aantoonde te laste te zijn van zijn vader. Gelet op de analyse van het middel hierboven blijkt dat verzoeker met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het komt verzoeker toe de nodige bewijzen, minstens indicaties, kenbaar te maken aan de verwerende partij dat hij te laste is van zijn vader. Door het bewijs van tewerkstelling heeft verzoeker integendeel aangetoond niet te laste te zijn van zijn vader. Verzoeker betwist niet dat hij tewerkgesteld is en toont ook thans niet aan te laste te zijn van de referentiepersoon. Het feit dat verwerende partij het inkomen van verzoeker niet heeft bijgeteld bij het 'volledige gezinsinkomen', is niet dienstig aangezien verzoeker met zijn grief niet aantoonde te laste te zijn van de referentiepersoon waardoor hij het motief in de bestreden beslissing niet weerlegt.

Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen die de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129 541). Verzoeker toont niet aan dat er *in casu* zou zijn afgeweken van een vaste gedragslijn of dat hem toezeggingen of beloften werden gedaan. De schending van het vertrouwensbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 22 maart 2004, nr. 129 541). Uit de bespreking hierboven blijkt dat verzoeker een schending van dit beginsel niet met concrete gegevens aantoonde.

Het tweede middel is ongegrond.

3.5 In het derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de gezinsherenigingsrichtlijn), van de motiverings- en zorgvuldigheidsverplichting, van de hoorplicht, van het redelijkheids- en evenredigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"Tenslotte wil verzoeker verwijzen naar het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, waarin uitdrukkelijk gesteld wordt dat bij de afwijzing van een verzoek tot gezinshereniging alsnog rekening dient te worden gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband, met de duur van zijn verblijf alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Dat verzoeker, overeenkomstig het art.17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, diende te worden gehoord omtrent zijn gezins- en economische situatie.

Dat dit in casu niet is gebeurd !!!!

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, minstens verzoeker uit te nodigen voor een verhoor.

Dat de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsprincipe en verzoekers rechten van verdediging door verweerder ernstig werd geschonden.

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder.

Dat verweerder geenszins in de bestreden beslissing motiveerde waarom hij in casu, overeenkomstig het art.17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, geen rekening hield met verzoekers samenwoning in België met zijn vader en met verzoekers tewerkstelling in België.

Dat er door verweerder, in strijd met de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003, geen enkele afweging is gebeurd."

3.6 Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG moet worden opgemerkt dat deze richtlijn werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, meer bepaald in de artikelen 10 e.v. van de vreemdelingenwet. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens

HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoeker toont dit evenwel niet aan. Hij kan derhalve de schending van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG niet op dienstige wijze aanvoeren.

Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat deze gezinsherenigingsrichtlijn niet van toepassing is op verzoeker. Artikel 1 van deze richtlijn bepaalt dat het doel van deze richtlijn erin bestaat de voorwaarden te bepalen voor de uitoefening van het recht op gezinshereniging door onderdanen van derde landen die wettig op het grondgebied van de lidstaten verblijven. Artikel 2 c) van deze richtlijn bepaalt dat de "gezinshereniger" de onderdaan is van een derde land die wettig in een lidstaat verblijft en die een verzoek indient of wiens gezinsleden een verzoek indienen tot gezinshereniging om met hem verenigd te worden.

In casu wenst verzoeker gezinshereniging te verkrijgen met zijn Belgische vader, niet met een onderdaan van een derde land die wettig in België verblijft. Hij kan zich bijgevolg niet met goed gevolg beroepen op deze gezinsherenigingsrichtlijn.

Verzoeker toont verder ook niet aan dat de verwerende partij, bij het beoordelen van de aanvraag die heeft geleid tot de thans bestreden beslissing, op grond van andere regels of beginselen een uitgebreider onderzoek had moeten voeren naar de concrete omstandigheden waarin hij zich bevindt.

De Raad wijst er op dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957). Dit onderdeel is onontvankelijk.

Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet zijn gesteund op een tekortkoming van de betrokkene (RvS 15 februari 2007, nr. 167.887; I. OPDEBEEK, "De hoorplicht" in Beginselen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 206, 247). Te dezen kan de verzoekende partij niet op een dienstige wijze de hoorplicht als algemeen rechtsbeginsel aanvoeren (RvS 21 september 2009, nr. 196.233). Voorts moet worden benadrukt dat de rechten van de verdediging en de hoorplicht zonder uitdrukkelijke bepaling in administratieve procedures enkel van toepassing zijn in tuchtzaken zodat *in casu* enkel kan worden geconcludeerd dat er geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat bestond bij het nemen van de bestreden beslissing (RvS 31 januari 2012, nr. 8036 (c)). Bovendien moet worden opgemerkt dat verzoeker de mogelijkheid werd geboden om zijn aanvraag om tot een verblijf te worden toegelaten met alle door hem dienstig geachte stukken te onderbouwen, zodat hij niet kan stellen dat hij zijn visie niet kon kenbaar maken. Een schending van de hoorplicht wordt niet aangetoond.

Het bestaan van een gezinsleven met zijn vader en zijn tewerkstelling doet niet af aan de voorwaarde dat de bloedverwant in neergaande lijn met een leeftijd boven de 21 jaar dient aan te tonen te laste te zijn van de referentiepersoon. Het is niet kennelijk onredelijk om uit de tewerkstelling van verzoeker en aldus zijn inkomen af te leiden dat verzoeker niet te laste is van de referentiepersoon. Een schending van de zorgvuldigheidsverplichting, motiveringsverplichting en redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Wat het evenredigheidsbeginsel of proportionaliteitsbeginsel betreft, dient erop te worden gewezen dat het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat dit het geval is. De schending van het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig september tweeduizend veertien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN